

LÁSZLÓFFY ALADÁR

ÍRÁS

Megkezdődtek a
hó- és tavasz-szagú éjszakák.
Ez a kombináció éhes ellentéte
az ősznek, mikor a levél- és hószagú
éjszakák Balzacot üzennek a ködben.
Ez nekem újra Berzsenyit üzen,
s feltámadok éjjél után,
mintha valami világraszóló
s reámszóló hosszú hajnal venné
kezdetét. Lehet újra
betűvel vetni.

ACHILLÉSZ PÁLYAFUTÁSA

Feleúton a kilencvenhez. A
pulzus 120—160 között van
és akkora erők dohognak ebben az
emberi gépben, hogy méltán húzatták-
vontatták vele, egymásután kapcsolva
a mitológiákat. Csak ne válják soha személytelenné
személytelenné minden: az egyforma három-
négy milliárdnak így globálisan sem más
elbánás dukál, mintha szép nyugodtan egyenként
vehetnék sorra az én-ek énekét, zokogását,
kik feleúton a kilencvenhez valahol kicsit
elakadtak, lihegnek s egy rossz ing, rák, csecsemőhalál
és cicázó duralumínium rakéták konkrétumaiból
építették fel ezt a bidonville-Tróját
végül épp a faló köré. A világ most óriás stadion,
már csak befele figyel. Arva Achillész egyedül
maradt idekinn régi harcmodorával, öregségére
acháji kard helyett wittenbergai, rodostói
pennával kergeti körtüzek, sortüzek utolsó fáradt
golyóját, a lepkét, a költői képet.

MIKES HAMVAINAK HAZA NEM HOZATALA

Külön utakon értek a halálba.
Ex Turcia nem utaztak tovább valamennyien.
Legfennebb nyomtatásban, százados, ezredes
csempészárúként, falból fülbe.
A többinek leomló vádaskodásban
megosztott közös sors jutott s végül
még közös sír sem.
Mesékből jött a griffmadár,
mely elkap, felkap, belemarkol,
ami még itt maradt, még ott maradt,
csak akit már nem találnak meg, mire
elül az összeférhetetlenség,
csak aki után betű is hiába marad, magányosan
poroszkál lován, poros, végtelen utakat
jár be az utolsó ige is,
csak akitől érthető üzenet se marad

a fel-felugató értetlenségben,
csak akinek utókora álmosodik el,
csak aki mögött még olyan sokáig
nem igaz testvére szónak a szó,
embernek az ember, csak aki...
csak aki — — —

HORVÁTH IMRE

PÁVÁSKODÓ SZÉGYEN

Századunkban nem élt szemérem,
páváskodni kezdett a szégyen,
kérkedni a korcsnak volt képe,
nyálás csók cuppant a sértésre,
kesztyűs kézzel szélről is óvtak
embertelen emberrablókat,
a gyilkos életmentőt játszott,
a vesztes tűzte ki a zászlót,
a nemtelenség új „eszméket“ nemzett,
ágyúk torka „védelmezte“ a csendet,
a harmónia tetézte a zűrt,
a Tér elvesztette térfogatát,
az Idő időzavarba került.

KARVALY-KOROKBAN

TÜLÉLNI, az egyetlen program
— az emberi! — karvaly-korokban.
„Túl kell élnünk!“ üvöltöttük egy szálig,
mikor a hibbant Föld tengelye reccsent,
s túlítettük a TÜLÉLHETETLENT
szégyenünkkel — amely világít.

ABSZTRAHÁLT TÉR

Tollba mondom birtokaim.
No, Csontkezű, csinálj belőlük aktát!
Tulajdonom a nevemre irt aggság,
egy vagon emlékkokain,
sétabotom, a legkopottabb ében,
bundám, tán a legborzasabb bíber,
s enyém a hangaszag Apollinaire
delejező búcsúversében.
A nagyapám elherdált birtokából
kimentettem az absztrahált teret:
a világra testálom, ha kipáhol,
ezerholdas hiányérzetemet.